Vi er nødt til at revidere EU's rolle i den forandrede verden – Metsola til EU's ledere

Europa-Parlamentets formand Roberta Metsolas tale til Det Europæiske Råd på dets uformelle møde i Versailles i torsdags.

Kære præsidenter
Kære premierministre
Venner og frænder

Jeg har aldrig besøgt byen Mariupol, men det er en by, jeg aldrig nogensinde vil glemme. Bombningen af en fødeklinik og et børnehospital er ugerninger, der vil blive husket i skændsel. Det er umenneskelige handlinger, der udgør et sindbillede på den trussel, vi nu står over for.

Putins invasion af Ukraine har knust den fred, Europa så længe har levet i. Den har ændret alt, og med al sandsynlighed for stedse. Og Europa skal derfor stå mål med denne gravalvorlige, helt konkrete og tiltagende trussel mod vores fælles sikkerhed.

Vi er nødt til at revidere EU's rolle i denne forandrede verden.

For det første skal vi øge investeringerne i vores forsvar og i fornyende teknologi, ligesom vi må fortsætte opbygningen af en reel sikkerheds- og forsvarsunion. En union, der kan handle foregribende, og som kan udvise fleksibilitet, behændighed og ukuelighed. En der er i stand til at stå imod nye trusler. Det betyder, at vi skal til at lade handling følge på ord. Det betyder, at vi skal reformere PESCO.

Det betyder, at vi skal finde pengene frem på de nationale finanslove, og at vi skal gøre velovervejet brug af det fælles EU-budget til at sikre, at vores behov dækkes gennem kollektiv finansiering, når det er nødvendigt.

Unionens budget er et centralt instrument til at styrke solidaritet og samhørighed.

Vi skal ikke nøjes med at holde os til Den Europæiske Forsvarsfond, men gå videre og indrette EU-budgettet, så det overalt bidrager med merværdi til vores sikkerheds- og forsvarspolitik. Vi skal bruge budgettet til at gennemføre det strategiske kompas og til at gøre forsvarsunionen til virkelighed.

Det Europæiske Forsvarsagentur og de øvrige EU-agenturer, der beskæftiger sig med disse områder, skal ind under EU-budgettets hat. Dette er en mulighed, vi atter skal overveje som en af de hellige køer, der må slagtes for opbygningen af et stærkere europæisk forsvar.

For det andet er vi nødt til at fordoble vores anstrengelser for at frigøre os fra vores energiafhængighed af Kreml.

Vores umiddelbare mål skal være energisikkerhed. Denne sikkerhed er en funktion af diversificering – forskellige energikilder, forskellige leverandører og forskellige forsyningsruter.

Denne krise er en skarp påmindelse om, at energi er – og altid har været – politisk. Det har Rusland forstået i årevis.
Det er på tide, at Unionen sender et klart signal; det skal ske ved at:
- sætte restriktioner på importen af russiske varer, herunder gas, olie og kul;
- tage certificeringen af russiske energiselskaber op til revision;
- afsøge mulighederne for gaslagring, fælles gasanskaffelser og fælles finansieringsordninger;
- forhøje andelen af kulstoffattig og vedvarende energi i sammensætningen af vores energiforbrug, hvilket kan ske ved at fremskynde gennemførelsen af Fit for 55-tiltagene.

Vores mål skal være en fremtid helt uden gas fra Rusland. Dette er ambitiøst, men nødvendigt.

Europa-Parlamentet har længe været en kraftig fortaler for målsætninger om vedvarende energi, øgede sammenkoblinger mellem medlemsstaterne, højnelse af vores lagringskapacitet og af, at vi gør os mindre afhængige af én enkelt leverandør. Disse tiltag kan medvirke til, at Unionen både kan finde alternativer til russisk gas og på kort tid øge vores andel af energi fra egne ressourcer inden 2030. Det står klart, at vi skal fjerne os fra fossile brændstoffer og gå over til mere bæredygtige, rene energikilder, vedvarende energi, hydrogen såvel som sikker og moderne atomenergi, hvis vi skal indfri vores ambitiøse klimamålsætninger.

Dette er dybest set problemet: Vi bør ikke være tvunget til at finansiere de bomber, der regner ned over Ukraine.

Vi er nødt til at forholde os til stigende energipriser og tage skridt til at afbøde dette slag.

Vi skal også være i stand til at forklare disse skridt over for borgerne. I kan ikke mindst i denne henseende regne med Europa-Parlamentets og dets medlemmers hjælp til at sprede det europæiske budskab.

For det tredje må vi tage fat om spørgsmålet om fødevaresikkerhed. Også dette må blive en uadskillelig del af drøftelserne om EU's strategiske autonomi. Vores forsyningslinjer skal gøres klarere og mere solide.

For det fjerde har vi oplevet en hidtil uset grad af europæisk koordination, solidaritet og enhed – og det skal være skabelonen for vores videre bestræbelser.

Medlemsstaterne har ført an i at byde 2 millioner ukrainere velkommen i vores samfund og familier. Vores massive sanktioner er blevet modsvaret af en solidaritet i praksis, der har åbnet europæiske hjem og hjerter for ukrainerne. Det er Europas ædleste side, vi her er vidne til.

Vores handlinger står mål med vores ambitioner. Vi har givet Ukraine hjælp og våben og har åbnet for landets europæiske perspektiver, således at dets EU-kandidatur nu giver ukrainerne håb om at kunne forankre deres europæiske fremtid. Samtidig må vi også gøre mere for at hjælpe Ukraines nabolande i denne situation, herunder Moldova og Georgien.

Vi kan ikke lade Ukraine i stikken. Og jeg ved, at der i kredsen om dette bord hersker en personlig pligttroskab til at sikre, at det ikke sker. Putin har undervurderet vores viljestyrke, akkurat som han har undervurderet ukrainernes ukuelighed og modstandsevne.

Deres ukuelighed skal vi tillægge os. Vi ved, at Putin ikke vil nøjes med Kyiv, ligesom han ikke nøjedes med Krim. De taktikker, som han finpudsede i Syrien, er blevet bragt i spil i Europa. Vi gør klogt i at bestræbe os på at gøre dette til hans mest skæbnesvangre fejltagelse nogensinde.

Vores sanktioner skal blive ved med at gøre ondt. Kremls oligarker skal nægtes adgang til den luksus, de er blevet så vant til i Europa. Vores virksomheder skal se sig om efter et andet sted at hente profit hjem end fra Rusland. Presset fra offentligheden har haft stor betydning i alt dette, men vi må stå klar, også når dette pres aftager. Samtidig skal vi sørge for, at kryptovalutaer og nye finansteknologiske redskaber ikke skaber smuthuller.

Det skal gøre ondt på Putin, og vi må være beredt på, at det også vil gøre ondt på os – men at det er en byrde, vi må bære her ved denne skillevej i Europas historie; en pris som jeg tror, at vores folk er rede til at betale.

Efterhånden som Putins krig kan føles i vores samfund og hverdag, bliver vi nødt til at afstive Europas økonomiske stilling. Det betyder at omstrukturere og investere på ny i forskning og råvarer – og Kommissionens foreslåede mikrochipforordning er yderst vigtig i den henseende – men det indebærer også at hjælpe de virksomheder, som vi nu forlanger skal vende ryggen til Rusland, såvel som at vi fordobler bestræbelserne på den digitale og grønne omstilling. Vores grønne pagt handler lige så meget om sikkerhed, som den handler om klimaet. Vi må også samarbejde over en bred kam for at skabe den demokratiske alliance, der skal værne om vores digitale autonomi.

Jeg må endvidere at sige et par ord om den informationskrig, vi står i. Vi er ikke blot nødt til at afstive vores cyberforsvar, men må også vedvarende gøre en indsats for at gendrive den udlægning, at EU ved at konfrontere Putin dermed også er anti-Rusland. De russere, der træder åbent op mod Putin, trods faren for fængsling, er netop dem, der i denne situation kan gøre en forskel. De står på historiens rette side. De står på vores side.

Og endelig skal vi gøre det helt klart: Hvad Putin og Lukasjenka gør i Ukraine er forbryderisk. Det er en krigsforbrydelse. Det er et angreb på den demokratiske verdensorden, og vi skal stille gerningsmændene til ansvar ved den Internationale Straffedomstol, når den tid kommer. Det vil være den endelige sejr for det ukrainske folk, for retsstatsprincippet og for vores værdibaserede verdenssyn.

Mange tak.